

Prethodno pitanje

Treba li Direktivu 92/12/EEZ⁽¹⁾, tumačenu u svjetlu općih načela prava Europske unije, a posebno načela učinkovitosti prava Unije, pravne sigurnosti i proporcionalnosti, tumačiti na način da se ona protivi primjeni na situaciju kao što je u predmetnom slučaju iz zakonske odredbe članka 108. Carinskog zakonika, sukladno kojoj se ovlašteni držatelj trošarinskog skladišta proizvoda, koji su se kretali po režimu odloženog plaćanja trošarina od njihovog poreznog skladištenja i koji su protupravno izašli iz tog režima zbog kažnjivog djela krijumčarenja, može proglasiti solidarno odgovornim za plaćanje upravnih novčanih kazni zbog krijumčarenja, neovisno o činjenici je li u trenutku počinjenja kažnjivog djela posjedovao proizvode u građanskopravnom smislu kao i neovisno o činjenici jesu li počinitelji kažnjivih djela uključeni u to kretanje s ovlaštenim držateljem trošarinskog skladišta bili u posebnom ugovornom odnosu iz kojeg bi proizlazilo da su djelovali u svojstvu njegovih zastupnika?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 92/12/EEZ od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama, te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda (SL L 76, 23.3.1992., str. 1.)

Žalba koju je 24. veljače 2015. podnio H & R ChemPharm GmbH protiv presude Općeg suda (treće vijeće) od 12. prosinca 2014. u predmetu T-551/08, H & R ChemPharm GmbH protiv Europske komisije

(Predmet C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: H & R ChemPharm GmbH (zastupnici: M. Klusmann i S. Thomas, odvjetnici)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- u cijelosti ukine presudu Općeg suda (3. vijeće) od 12.12.2014. u predmetu T-551/08 u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja;
- podredno, odgovarajuće smanji novčanu kaznu koja je u iznosu od 22 milijuna eura izrečena tužitelju u članku 2. pobijane odluke od 1.10.2008.;
- dodatno podredno, spor vrati Općem sudu Europske unije na ponovno odlučivanje;
- ukine nalaganje snošenja sudskih troškova u iznosu od 10 000 eura u skladu s člankom 90. točkom (a) Poslovnika Općeg suda;
- tuženiku naloži snošenje troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalba se odnosi na presudu Općeg suda (3. vijeće) od 12.12.2014. (reg. br. 651533) u predmetu T-551/08, H&R ChemPharm GmbH/Komisija, kojom je Opći sud u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja odbio tužbu za poništenje Odluke Komisije br. C (2008) 5476 final od 1.10.2008 (predmet COMP/39181 – vosak za svijeće).

Žalitelj (i tužitelj u prvom stupnju) u potporu svojoj žalbi ističe sljedeće žalbene razloge:

1. Prvim žalbenim razlogom žalitelj među ostalim prigovara povredi članka 81. UEZ-a [101. UFEU-a] zbog proturječnog i nedovoljnog obrazloženja presude o strukturi poduzetnika i odgovornosti žalitelja kao poduzetnika na kojem Opći sud temelji žaliteljevu povredu članka 81. UEZ-a. Temeljno proturjeđe je u tome da je Opći sud prema žalitelju i s njime nepovezanom poduzetniku Tudapetrol za svrhe pripisivanja povrede postupio kao prema jedinici, ali je u okviru izricanja novčane kazne pošao od dva odvojena poduzetnika. S obzirom na to da iz obrazloženja presude ne proizlazi jesu li žalitelj i Tudapetrol jedinstven poduzetnik ili je riječ o dva poduzetnika, žalitelj istodobno ističe i povredu obveze obrazlaganja (članak 296. UFEU-a) i njegovih temeljnih prava na obranu.
2. Drugim žalbenim razlogom žalitelj prigovara pogrešci koja se tiče prava prilikom pripisivanja ponašanja radnika s istodobnim zaposlenjem kod različitih pravno samostalnih poduzetnika. Žalitelj se protivi tome da se njemu pripisuju ponašanja radnika, a da Opći sud pritom nije utvrdio je li radnik sporne radnje i zaključno poduzeo za žalitelja. Smatra da pravno stajalište Općeg suda o tome povređuje članak 81. UEZ-a. Istodobno je Opći sud povrijedio opće načelo *Fair Trial* jer je odbio dokaze koje je žalitelj podnio o stvarnim zadacima radnika s obrazloženjem koje pravno ne može opstati (povreda članka 6. EKLJP-a).
3. Trećim žalbenim razlogom žalitelj ističe pogreške prilikom tumačenja članka 23. stavka 3. Uredbe 1/2003 ⁽¹⁾ u pogledu prihoda na kojem se temelji novčana kazna, a koje su značajno utjecale na odluku. One leže u tome da je Opći sud prihvatio uzimanje u obzir prihoda trećeg poduzetnika u izračun novčane kazne iako je nesporno da taj poduzetnik nije sudjelovao u povredi i ne čini gospodarsku jedinicu sa žaliteljem. Usto u presudi nedostaje ikakvo pravno obrazloženje na kojem je temelju prilikom određivanja novčane kazne izvršio uračunavanje prihoda trećih unatoč nepostojanja gospodarske jedinice. Smatra da izlaganja Općeg suda stoga ne povređuju samo članak 23. stavak 3. Uredbe 1/2003 nego i zahtjeve sudske prakse o pravilnom obrazloženju (članak 296. UFEU-a).
4. Četvrtim žalbenim razlogom se prije svega prigovara tome da je Opći sud prilikom određivanja novčane kazne uzeo u obzir prihode društava koja su stečena tek na kraju razdoblja na koje se odnosi navodna povreda te da je te prihode proširio na ukupno razdoblje sudjelovanja koje mu se stavlja na teret. To se protivi postupanju Općeg suda u sličnoj presudi u predmetu *Esso* ⁽²⁾. U presudi *Esso* isti je sud u istom predmetu o istoj točki presudio da odgovarajuće postupanje Komisije dovodi do umjetnog povećanja prihoda na kojem se temelji određivanje novčane kazne. Žalitelj smatra da ovo nejednako postupanje predstavlja povredu članka 23. stavka 3. Uredbe 1/2003. S obzirom na to da se Opći sud nije očitovao o prigovorima žalitelja, istodobno postoji i pogreška u obrazloženju pobijane presude (članak 296. UFEU-a). Usto žalitelj prigovara pogreškama Općeg suda prilikom izračuna prihoda koje dovode do dvostrukog uzimanja prihoda u obzir, a što povređuje članak 23. stavak 3. Uredbe 1/2003.
5. Petim žalbenim razlogom žalitelj ističe više pogrešaka koje se tiču prava prilikom određivanja novčane kazne, a među njima osobito neproporcionalnost izrečene novčane kazne u odnosu prema drugim poduzetnicima koji su sudjelovali u navodnim povredama (povreda članka 23. stavka 3. Uredbe 1/2003). Žalitelj prigovara tome da Opći sud nije uzeo u obzir razlike u protupravnosti doprinosa djelu u odnosu prema drugim poduzetnicima koji su u tome sudjelovali kao i neproporcionalnom uzimanju u obzir veličine poduzetnika.
6. Šestim žalbenim razlogom žalitelj prigovara pogreškama Općeg suda koje se tiču prava prilikom određivanja troškova u pogledu nalaganja navodno dodatnih troškova postupka Općeg suda koji nisu bliže pojašnjeni te koje je navodno prouzročio žalitelj (povreda članka 90. točke (a) Poslovnika Općeg suda te članka 296. UFEU-a i članka 6. EKLJP-a). Prema njegovom mišljenju takvi troškovi ne postoje, a žalitelj nije saslušan prije donošenja odluke o troškovima.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.